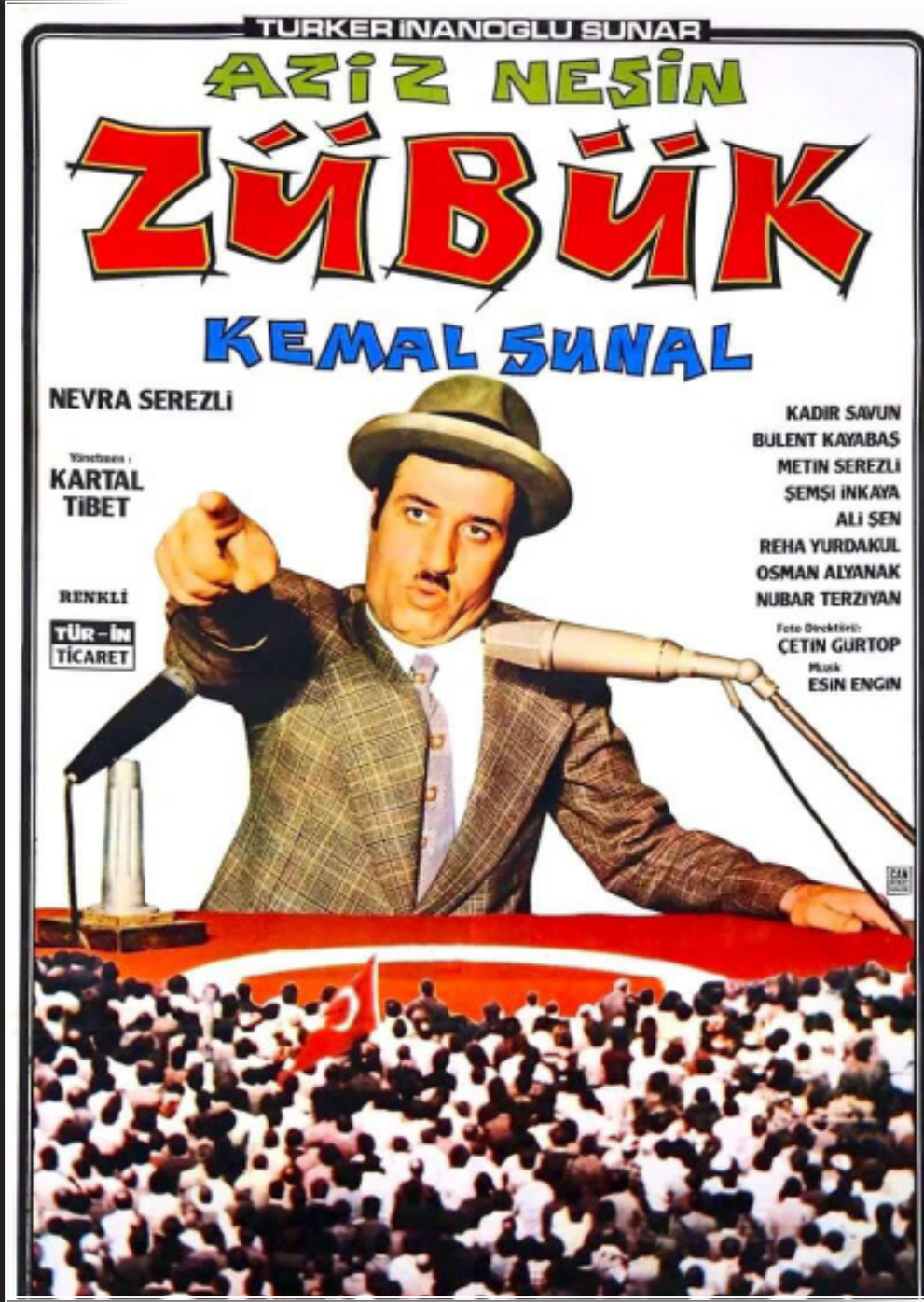

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayatlı, hakka dayalı dergi

- ◆ Hüseyin Suat Yalçın ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Ahmet Yıldırımtepe ◆ Fikret Görgün ◆ Halit Yıldırım ◆ Hızır İrfan Önder
- ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Ercan Sağlam ◆ Mehmet Osmanoğlu
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Memik Kömekçi ◆ Kadir Köse ◆ Yakup Gümüş
- ◆ Ramazan Demirtaş ◆ Mustafa İmir ◆ Bekir Oğuzbaşaran

73 Sayı 21 Mart 2024

Sahibinden Komik/Altı -Ali Cengiz Oyunu-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz, Suat'la birlikte ofise gelmişti. Koltuğuna oturduktan sonra bir haftadır masada bekleyen çay bardağını Suat doğru ittirdi.

"Al götür şu bardağını. İçinde fosiller oluşacak neredeyse." dedi tiksintiyle.

Suat:

"Ne yapayım oğlum, dükkâna uğradığın mı var? Çıkarken kapının önüne koy bari bardakları da alalım." dedi.

Cengiz:

"İşim yok da senin boşlarını mı takip edecem lan!" diye Suat'ı azarladıktan sonra "Söyle niye çağırдың beni işimin gücümün arasında?" dedi.

Suat, yutkunup Cengiz'in sözlerini sineye çekti. Lafa girmek için onu biraz yumuşatmak istedi:

"Ee ne var ne yok görüşmeli?"

Telefonuyla oynamaya başlayan Cengiz, Suat'ın yüzüne bile bakmadan cevap verdi:

"Niye çağırдың oğlum beni?"

Suat bu defa:

"Çay içer misin, yeni demledim?" dedi.

Cengiz başını kaldırdı, dişlerini gıcırdatarak, kelimeleri heceleyerek konuştu:

"Be-ni ni-ye ça-ğır-dın?"

Suat lafa direk girmekten başka çare olmadığını gördü:

"Şu senin Mert..." dedi.

Cengiz, Mert'in adını duyunca yüzünü ekşitti:

"Ne olmuş Mert'e?"

Suat, Cengiz'i tartmak için:

"Bir şey olduğu yok canım, darp raporu mu ne almış diyorlar? Davacı olacakmış galiba." dedi.

Cengiz tekrar telefonuna daldı:

"Otopsi raporu da alsın eşşoğlu eşşek daha çok işine yarar."

Ağzındaki baklayı bir türlü çıkaramayan Suat:

"Cengiz'im öyle deme ne de olsa bir geçmişiniz var, yani bana laf düşmez ama orta yolu bulsanız."

Cengiz birden başını kaldırıp elini masaya vurdu:

"Başlarım lan yoluna yordamına!" diyerek uzun bir küfür savurdu. "Seni de ayağımın altına almadan söyle ne söyleyeceksen."

Suat karşısındaki adamın tatlı dilden anlamadığını gördü. Pat diye lafı ortaya koydu:

"Mert, davacı olmamak için 100.000 lira istiyor kardeş." Sonra da bir "oh" çekerek sehpanın üzerindeki dergilerden birini alıp kendini yellemeye başladı.

Cengiz:

"Ya vermezsem..." deyince Suat:

"Vermezsen seni mahkemeye verecekmiş, buradan da bir dükkân tutup sana inat emlak ofisi aç-

cakmış." dedi.

Cengiz, karşısındakinin niyetini anlamıştı. Suat'ı beklemediği bir cevapla ters köşeye yatırdı:

"Tamam kabul ediyorum."

Suat afalladı:

"Kabul mü?" dedi şaşkınlıkla.

"Kabul." dedi Cengiz başını sallayarak. "50.000 lirasını Mert'in bana olan borcundan 50.000 lirasını da açacağım davadaki tazminat talebimden düşeceğim."

Suat, hiçbir şey anlamamıştı:

"Nasıl yani?" diyebildi.

Cengiz sinsinisi gülümseyerek çekmecedden bir kâğıt çıkardı:

"Bu Mert'le aramızdaki sözleşme." dedi. Bir de defter çıkardı: "Burada da şimdiye kadar Mert'le birlikte yaptığımız işler yazılı. Mert her işten %25 komisyon alıyordu. İki yıldır çalışırız, aldığı komisyonlardan benim hakkım olan %75'i vermedi. Banka hesap dökümleri mahkemeye geldi mi, her şey ortaya çıkar zaten."

Suat:

"Bırak şimdi Cengiz. Sen kimsede paranı bırakmazsın. Vermişti çocuk." diyecek oldu.

Cengiz umursamaz bir tavırla koltuğuna yayıldı, yeniden telefonuna eğildi:

"Verdiyse ispatlasın kardeş."

Suat, bir bahaneyle Cengiz'in yanından ayrılıp Mert'le kısa bir telefon görüşmesi yapınca anlaması gerekenleri anlamıştı.

Uyanık Cengiz, bugünleri çok önceden öngördüğü için müşterilerden parayı hep elden almış, havale yapmakta ısrar edenlere Mert'in hesabını vermişti. Para elemanının hesabına yatar yatmaz da kendi payını elden almıştı. Cengiz'in oyunuyla Mert, 100.000 liradan vazgeçtiği gibi üste para teklif edecek bir duruma düşüverdi.

Suat, ofise geri gelince Cengiz telefondan kafasını bile kaldırmadan ikinci kartını açtı:

"Mert, beni maddi manevi zarara uğrattı. Arkamdan iş çevirdiği delilli, ispatlı, şahitli ortada. Hamit abi şahidim, Mert, beni devreden çıkarıp dükkânı kiralamaya çalıştı. Ticari itibarımı zedeledi."

Suat, içinden "Hay senin itibarına" diyeceği sırada Cengiz, bakışlarını Suat'ın üzerine dikti. Bu bakışlar, Suat'ın gözlerinden içeri girip beyninin kıvrımlarına ulaştı, kılcal damarların arasında dolaştı. Daha sonra girdiği yerden çıkıp tekrar telefona kayarken,

"Sen de şahit olursun." dedi Cengiz.

Suat, kem küm edecek oldu. Cengiz, bakışlarını muhatabına tekrar dikti. Suat, gözüne projektör

tutulmuş tavşan gibi kalakaldı. Ağzından itiraflar dökülmeye başladı:

“Eğer şu dükkân işini diyorsan, zaten ben sana söyleyecektim. Zaten yani seni aradım, ulaşamamca işte bir türlü...”

Cengiz, telefonu masanın üzerine atıp:

“Kes lan!” diye bağırdı.

Yalancılık konusunda süper güçlere sahip olduğundan, yalanı henüz söylenmeden Suat’ın beyninin içinde bulup gereken müdahaleyi yapmıştı. Suat bu yüzden yalanı beyninde üretip ifade edemiyordu. Bir iki ikındı yalan çıkmayınca hepten yelkenleri suya koyuverdi.

“Kusura bakma kardeş. Benim de kanıma girdi Mert. Çay ocağını devredip kafe açalım, dedi. Kiralık güzel bir yer varmış.”

Cengiz, karşısındakine küçümseyerek bakmaya başladı. Bu bakışlar o kadar tesirliydi ki Suat küçüldükçe küçüldü, sehpanın üzerindeki çay bardağı kadar kaldı. Öyle ki Cengiz onu görmek için hafifçe yerinden kalkmak zorunda kaldı:

“Senin etin ne budun ne lan çulsuz Suat! Oranın kirasını biliyor musun sen?” diye bağırdı.

Çay bardağının yanından cılız bir ses geldi:

“Bilmiyorum abi.”

“Oğlum oranın aylık kirası 120 bin. Dekorasyondur, süsüydü püsüydü derken 5 milyon sıvarsın en az. Malzemeler hariç. Var mı lan sende o para?”

Suat’ın boyu çay tabağı kadar kalmıştı:

“Malzemeleri Mert bir arkadaşından uygun fiyatta alacaktı.” dedi.

Cengiz:

“Kimmiş lan onun arkadaşı? Oğlum o çocuk malzemeyi dün 1,5 milyona sattı.”

Suat, kala kala çay tabağında bir haftadır duran kesme şeker kadar kalmıştı:

“Affet abi” diye vızıldadı.

Cengiz’in sesi inadına gür çıkıyordu:

“O Mert olacak şerefsiz söyle. Bir saat daha buradayım, hangi delikteyse çıksın gelsin huzuruma. Kaybol şimdi gözüm görmesin seni.”

Suat zaten pire kadar kalmıştı, sıçrayarak sehpanın üzerinden indi. Çay ocağına doğru zıplayarak gitti.

Aradan tam on beş dakika geçmişti ki emlak ofisinin kapısından bandajlı bir kafa uzandı. Mert, süt dökmüş kedi gibi mırladı:

“Abiii!”

Cengiz, usulca başını kaldırıp Mert’in yalvaran yüzüyle göz göze geldi.

“Dört ayak ol köpek.” dedi emredici bir ses tonuyla.

Mert, derhal dört ayak olup dilini dışarı salladı, “Heh heh heh” diyerek kedilikten köpekliğe geçiş yaptı.

Cengiz ikinci emrini verdi:

“Kuyruğunu sallayarak şöyle gel köpek.”

Mert, Cengiz’in gösterdiği yere, ofisin ortasına dört ayak üzerinde poposunu sallayarak geldi.

Cengiz:

“Patilerini kaldır, iki ayağının üzerinde dur köpek.” dedi.

Mert, hemen ellerini kaldırıp dilini çıkardı “Heh heh heh” diyerek sahibinin yeni emirlerini bekledi.

Cengiz:

“Yediğin haltları teker teker anlat köpek! Yalanı yakalarsam seni önce hadım sonra itlaf ederim.”

Mert:

“Hav hav!” diye kafasını salladıktan sonra Cengiz’in arkasından çevirdiği dolapları teker teker anlattı. Yaptıklarına bin pişman olduğundan hiçbir şey gizlemedi. Gizlemeyi aklından bile geçirse Cengiz’in derhal anlayacağını artık çok iyi biliyordu.

“Hepsi bu kadar abicim. Elini ayağını öpeyim beni affet.” dedi.

Cengiz bunun gibi kaypak bir elemanı bir daha bulamayacağını biliyordu:

“Gel öp bakalım.” dedi.

Mert, sevinçle ayağa kalkacakken Cengiz’in kaş göz işaretiyle tekrar dört ayak olup o şekilde yaklaştı patronuna. Patronunun eline uzanmak istedi ama Cengiz buna da müsaade etmedi:

“Elini ayağını öpeyim demedin mi? Ayağımı öp köpek!” dedi.

Mert, hiç tereddüt etmeden patronunun gıcır gıcır parlayan ayakkabısının burnuna bir öpücük kondurdu.

Cengiz:

“Alnına da koy köpek!” deyince ayakkabıya alnını da değdirdi.

Cengiz:

“Kalk ayağa! Şimdi doğruca dışarı... Tüm mahalleyi sokak sokak gezip ne kadar boş ev, iş yeri varsa tespit edeceksin. Üzerinde kiralık yazanları arayıp biz kiralayalım diyeceksin. Emlak ofisi ilanını asılı olanları da arayıp tehdit, şantaj her türlü yolu deneyip ilanını indirteceksin. Mülk sahipleri ile irtibata geçip müşterimiz hazır diyerek bize bağlayacaksın.”

Cengiz ısrarla çalan telefonuna cevap vermek için talimatlarına küçük bir ara verdi. Arayan Cengiz’den daire kiralayın bir müşteriydi.

Cengiz:

“Oo İsmail’im buyur.” diyerek telefonu açtı. Mert, bir köşede patronunun konuşmasını hayranlıkla dinliyordu.

“İyidir kardeşim tapudayım bir satışımız var.”

“...”

“Ne demek lan çıkacakmışsın! Kolay mıymış, kiracıyı çıkarmak? Korkma kimse seni çıkaramaz. Kanun nizam var kardeşim, hem de hepsi kiracıdan yana. Sen beni dinle. Kiranı %25 arttır. Ev sahibinin hesabına gününü geçirmeden yatır.

%25'ten bir kuruş bile fazla attırma. Anlaşıldı mı?"

"..."

"Oğlum bırak! Yahu sen deli misin? Ne diye %50 arttıracaksın?"

"..."

"Yahu ucuzsa ucuz. Sen dediğimi yap, 1250 lira olarak kiranı gönder kardeşim. Seni hiçbir şekilde kimse evden çıkaramaz. Haydi görüşürüz."

Cengiz, telefonu kapattıktan sonra elemanına döndü. Tam sözlerine başlayacakken tekrar telefonu çaldı. Bu defa ev sahibi olan başka bir müşterisi arıyordu. Müşteri kiracısını evden çıkaramamaktan dertliydi:

"Olmaz öyle şey babacığım." dedi Cengiz. "Kiracıysa kiracılığını bilsin. Biz evi kiraladıysak tapusunu da vermedik ya çık dedik mi çıkacak."

"...."

"Boş ver sen kanunu manunu! Her kanun uygulanıyor mu sanki?"

"...."

"Yok öyle yağma her şey %100, %200 olmuş, beyefendiler %25 arttırıp üç kuruşa mala çökecek öyle mi? Ben hallederim senin işi."

"...."

"Yahu sen karışma. Ben hallederim. Onun yerine şöyle iyi bir kiracı buluruz. Yalnız senden de bir kira komisyon alırım ona göre."

"...."

"Tamam, ben şimdi tapudayım bir satışımız var, kiracının numarasını at ben bir görüşeyim."

Cengiz bu telefonu da kapattıktan sonra tekrar Mert'e döndü.

"Haydi bakalım Mert Efendi iş başına. Mahallede bizimkinden başka ilan görmeyeceğim. Gerekirse kedi gibi camlara tırman indir ilanları."

Mert:

"Şey abi, bizim Nihat abinin kiracısı da çıkmam diye dayılanıyor. Onu ne yapsak?"

Cengiz:

"Hangisiydi o? Şu Ankaralı olan mı?"

Mert:

"Evet abi."

Cengiz, bir an düşündü:

"Barışmamızın şerefine sana bir kıyak geçeyim. Şu mahalleyi dolaşma işini bitirdikten sonra kiracıyı ara, Ankara'da bir işimiz var de, yanına al. Doğruca basın gidin Ankara'ya, pavyona. Orada Sarı Tutku'yu, Kirli Dilek'i ve İnci Taneleri Dilber'i bul. Bak bu isimleri unutma. Not al gerekirse. Benim selamımı söyle. Yalnız Ankara'da beni Âlemci Ali Cengiz diye tanırlar. Kiracıya yedir içir, sarhoş et, elinden bir tahliye taahhütnamesi bir de boş senet al. Sonra da buraya düş."

"Abi, para..." diyecek oldu Mert.

Cengiz:

"Oğlum amma geri zekâlısın. Gerekirse kiracıya araba senden, pavyonda hesap benden de. Pavyona

gidince hesabı kiracıya kilitle. Dönüş için otobüs paran vardır herhalde."

Mert:

"Tamamdır abi." diyerek ofisten sevinçle çıktı.

Cengiz'in telefonuna biraz önce konuştuğu ev sahibinden kiracısının numarasını içeren mesaj gelmişti. Cengiz, birkaç defa öksürüp sesinin frekansını en sert ve ürkütücü tona getirdikten sonra numarayı aradı. "Alo" sesini duyduktan sonra direk mevzuya girdi:

"Fehmi'nin kiracısı sen misin lan dallama!"

"E-e-eyet de, siz kimsiniz beyefendi böyle lanlı lunlu konuşuyorsunuz?"

"Yerim ulan senin beyefendini. Azrail'im oğlum ben, canına okumaya geldim. Kimmişim söyle bakayım?"

"A-a-azrail'mişsin abi."

"Aferin kafan çalışıyor. Şıp diye kaptın mevzuyu. Evden çıkmam mıkmam diyormuşsun sen, aslan. Yürek mi yedin oğlum sen? Bak seni oraya gömerim, daha hiçbir zaman o evden çıkmazsın. Mezar taşına da elektrik abone numarasını yazdırırım. Işıklar içinde uyursun."

"Yok abi yani ben çıkmam derken kanuni hakkımı kullanmak istedim."

"Kesme lan benim sözümü! Bak var ya, hiç üşenmem o anayasa kitapçığını sayfa sayfa koparıp yana yapıştırır, seni kefen yerine ona sarar da gömerim. Sorgu meleklerine kira kanununu okursun. Hapisten yeni çıkmışım zaten yeniden başımı belaya mı sokacaksın lan!"

"Abi böyle konuşmalara hiç gerek yok."

"Ulan bir daha sözümü kesersen seni o evin mutfağında dilim dilim doğrar yahni yaparım. Sonra da ibretiâlem için mahallenin itine köpeğine yediririm."

"Kesmem abi, kesmem çok özür dilerim."

"Sana 48 saat müsaade aslan parçası... O evi boşalttın boşalttın, boşaltmazsan ben gelir on dörtlüğü ağzına boşaltırım."

"Abi 48 saatte ben nasıl taşınayım gözünü seveyim?"

"36 saat oldu aslan. 36 saat içerisinde evi değil mahalleyi terk ediyorsun. Eğer etmezsen o evi başına yıkarım. Mevzu kalmaz."

"Abi n'olur yapma, etme!"

"24 saatin var koç. 24 saat içerisinde İstanbul'u terk edeceksin. Eğer 24 saat sonra seni İstanbul sınırları içerisinde yakalarsam yedi parçaya ayırır, her parçanı yedi ayrı tepeye gömerim. Anlaşıldı mı lan?"

"Pe-pe-peki abi."

Cengiz telefonu kapattıktan yaklaşık 20 saat sonra kiracıdan "Abi anahtarı kapıcıya bıraktım. Kars'a yolun düşerse her zaman beklerim." şeklinde bir mesaj alacaktı.

-devam edecek-